

Minä Jenni Luhta olen kirjoittanut nämä terveiset sille taiteen ja hengen kulttuurin yhteisölle, jonka rajoja on mahdoton määritellä, mutta johon itse tiedän varmasti kuuluvani ja jolle elämäntyöni tulen jättämään.

Kirjoitukseni nimi on:

Yhteisen äitimme kunnialle

On asetettava uusiin asemiin. Salaisuudet eivät enää ole kätkössä. Se, missä oltiin, ei enää päde. Sen jäänteet eivät enää ruoki. Kukaan meistä ei voi väittää, että valloillaan ollut projekti olisi jäänyt kesken.

On vaikea päästää irti. Kaksikymmentä vuotta on viivytelty yli ajan. Tekemättömyyden aika on käynyt kalliiksi ja tuhoisaksi. Täällä toimittanut työtään vihollinen, jonka luomuksia kurjimmat tervehtivät kuin edistystä. Sitä se ei ole, vaan kuolemaa.

Jätetään siis hyvästit! Se on ensimmäinen tehtävä, jotta voi selviytyä. Mitään arvokasta ei luopumisella menetä. Ihmisarvo on ihmisiin kietoutunut ja kutsuu paljastamaan itsensä esiin, jotta se voisi jatkaa elämäänsä siinä mikä nyt syntyy: tulevassa suuressa työssä. Ei tule pelätä aikaansaatua vääryyttä. On tehty väärin niin suurella joukolla, ettei ketään pistetä siitä ristille. Se, mikä on ollut väärää, pyyhkiytyy pois. Ne, jotka pyytävät anteeksi, saavat anteeksi.

Ne, jotka ymmärtävät katua, tulevat tietoisiksi kokemastaan ja tuottamastaan kärsimyksestä; siitä, että uuden ajan kynnyksellä he ovat jo etsineet pääsyä suoraan sen loppuun tekemällä tietoista pahaa, joka kiihdyttää alas vajoavaa kehitystä. Mieluummin he kärsivät heille lankeavat tuomiot kuin jakavat yhteisen valheen ja kärsimyksen, tietoisuuden henkisen ravinnon puutteesta. Puolestaan ne, jotka eivät osaa katua, koska he enää ole kykeneviä tunnistamaan hyvyttään, ovat menetettyjä. He ovat antaneet itsensä pahalle ja tuhoutuvat. Heidän teoissaan vääryys on väkevöittänyt itsensä. Mieluummin kauhea loppu kuin loputon kauheus, he ajattelevat, ja hävittävät ja lopettavat itsensä salaisuuden edessä. Sitä kaikkea vasten joku voi löytää toden oikeuden, tien perille siihen päätöksen, joka tekee tyhjäksi kaikkia piinaavan hulluuden.

Ei kuitenkaan saa ylistää väärin tekojen totuusarvoa, vaan tulee surra kaikkia omat kasvonsa ja hyvän elämän menettäneitä ja toivoa heille vapautumista.

Oma salaisuus paljastuu, kun perinpohjaisesti oppii rakkaittensa rikkeet ja niiden syyt. Siinä opitaan uutta synnyttävä salaisuus. Tulevaisuus on rakennettava lähimmäisten kärsimyksiä kunnioittaen mutta heistä riippumatta. Jokainen, joka edesauttaa muiden selviytymistä, antaa muille elämän.

Juuri nyt eletään jäljessä reaalisesti tapahtuvasta kehityksestä ja omasta ajasta. On kiiruhdettava, jotta kaiken saa tehdyksi. Teknologia hidasti aikaa, mahdollisti sujuvuuden, jota ennen ei ollut. Eikä sitä ole vielä, koska sen kautta on siirrytty ajan ulkopuolelle. Vain omassa elämässä – ei elävässä koneessa – kyetään sisäiseen muutokseen ja uudelleensyntymään.

Nuoret ovat janoisia ja heitä tulee paljon. Heidän saapumisensa on tulva. Heitä on enemmän kuin yksikään maaperä on aiemmin kannatellut. He odottavat ravintoa. He tarvitsevat sitä paljon. Koska vanhat viipyivät pitkään, ei kaikkia kyetä ravitsemaan. Hädin tuskin heidät voidaan majoittaa. Ihmistulva on kurimus, jollaista ei ole nähty. Sen ahdinkoa vasten sitäkin tärkeämpää on, että edes ainakin jotkut tulevat täydellisesti ravituksi, täysin kylläisiksi, niin kuin edeltäjänsä, niin että he pääsevät osaksi yhteistä kotia, kasvavat sen herroiksi – samoin kuin ne, jotta jatkavat heissä elämäänsä.

Tulevaisuudessa opitaan aivan uudenlaisia selviytymiskeinoja. Osalle niiden hyväksyminen on vastenmielistä, ja he kääntyvät uuden oppijoita vastaan, mutta heillä ei ole riittävää voimaa pysäyttää vaadittava muutos. He luhistuvat. He eivät kestä tulevaa ennennäkemätöntä epäinhimillisyyttä. Heidän elämänsä ei riitä selviytymään.

On kehdattava ajatella: koska meitä tulee olemaan niin monia, on heissä mistä valita. Elämän korkein kukoistus säilyy niissä yksilöissä, joissa kaikkein kirkkaimmin tulee esiin peritty ryhti ja muoto. Nuo tulevaisuuden ihmiset eivät kumartele maallisia voimankäyttäjiä, vaan hiipivät hiljaa esiin poikkeuksellisista sijainneista. Tietoisesti syrjäytyneiden kätkeyty vähemmistö toimii ihmeenä, jonka ei olisi pitänyt olla uudessa maailmanjärjestyksessä mahdollinen. Maan alta nousevat jäänteet todellisesta ihmisyydestä. He nousevat alas painettuina mutta kirkkaina, sydämiltään on nuorina mutta perimältään viisaina. He saavat maailman kruunun.

Heille jokaiselle äidin on kerrottava: *Tule jo kotiin. Odotan sinua.*

Helsingissä 17.8.2017